

Обикам България

Старина за щастие

За четирите десетилетия в горския печат пропътувах с фотоапарат и бележник неколкократно България. Красива е. Десетки са местата, които оставиха дия в съзнанието ми. Но само няколко са, които останаха в сърцето ми. Старина е едното от тях.

Сгушена в гънчица на Западните Родопи, на около шест километра от Юндола по пътя за Белмекен, местността до началото на новия век бе позната само на малцина научни работници, лесовъди и студенти заради екостационар и място за провеждане на учебни практики.

След това Старина стана като нова - преобразена, за да закипи в нея неподвижен живот, дори и от тези, които я създадоха като непретенциозна ски база за обучаването на студентите от Лесотехническият университет. Практика, провеждана от 1951 г. с цел бъдещите горски служители да могат да се придвижват със ски.

Запазена марка на Старина е чайната. В уютната къщичка на стената срещу входа ѝ, малко над весело бумтящата огромна като варел печка, е окачена рамка, но не с картина. А със стихотворение: „Ний пак дойдохме, „Старина“ /при твоите красиви писти, /при твойта зимна тишина, /сред боровете от сняг лъчисти.“ Авторът Борис Бухнев от Бургас завършва: „При теб сърцето е щастливо!“. И наистина още с първия сняг Старина се оглася от весели детски гласчета, загъмжава от младежи, „прохождащи“ в ски-спорта, по пистата се стрелкат и напреднали скиори. А стръмнината, определена за шейни, оживява от всевъзможни червени, сини, жълти, оранжеви цветове на грейките и шапките, викове и тупурдия на запъхтените нагоре и летящите надолу заруменели лица с грейнали очи. Наистина щастливи!

В прекрасните снежни дни местността едва побира желаещите да се „заредят“ от магнетизма на Старина. Дъхав чай, като от непресъхващ извор, апетитни супи, стотици кебапчета и кюфтета, овнешки пържоли, крем-пита - с тези вкусотии емблематичната за кухнята Хубенка почти две десетилетия посреща и изпраща.

И понито Делайла вече има дългогодишен „стаж“ и опит с най-малките, които грейват от вълнение при разходката с него. Неизменен свидетел е и въздигащата се до пистата за шейни Европейска гора, почти 15-годишна, засадена от представители на Съюза на европейските лесовъди.

Но кой създаде всичко това? Избледнява ли споменът как по идея на проф. Димитър Коларов, тогава ректор на Лесотехническият университет, директорът на стопанството инж. Илия Зиврипанов за по-малко от 3 месеца в края на 2000 г. прокара просека за ски писта, строи влек и чайна с презумпцията да се осигурят добри условия за ски-практиката?

А не би трябвало. Защото щастливите хора не бива да забравят кой им даде това преживяване.

Борис ГОСПОДИНОВ

